

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 maja 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda A. K. kwotę 4.571,87 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 września 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.146 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W pozwie wniesionym w dniu 16 lutego 2015 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od A. K. kwoty 10.818,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 października 2013 roku do dnia zapłaty, a także wraz z kosztami procesu obejmującymi opłatę sądową od pozwu w kwocie 136 zł oraz koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Kwoty 10.818,96 zł Towarzystwo (...) dochodziło od A. K. tytułem regresu za wypłatę odszkodowania na rzecz poszkodowanej w zdarzeniu z dnia 5 grudnia 2012 r., którego sprawcą był A. K..

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 14 kwietnia 2014 roku w sprawie prowadzonej pod sygnaturą akt VI NC-e 208084/14, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu, aby zapłacił stronie powodowej kwotę dochodzoną pozwem z odsetkami ustawowymi od dnia 25 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.536 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie sprzeciw.

Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nadał nakazowi zapłaty z dnia 14 kwietnia 2014 roku klauzulę wykonalności.

W dniu 30 czerwca 2014 roku pozwany złożył skargę na orzeczenie referendarza sądowego z dnia 17 czerwca 2014 roku.

Postanowieniem z dnia 19 września 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uchylił postanowienie referendarza sądowego z dnia 17 czerwca 2014 roku o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 14 kwietnia 2014 roku uwzględniając podnoszoną w skardze na orzeczenie referendarza argumentację A. K., iż przesyłka zawierająca odpis nakazu zapłaty była kierowana na błędny adres pozwanego, co w konsekwencji doprowadziło na skutek podwójnej awizacji i niepodjęcia przedmiotowej przesyłki w terminie, do uznania jej za skutecznie doręczoną, w konsekwencji czego Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przyjął, iż nakaz zapłaty uprawomocnił się i nadana została przedmiotowemu orzeczeniu klauzula wykonalności.

W dniu 10 października 2014 roku A. K. wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości.

Na skutek wniosku wierzyciela (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi J. K. wszczął przeciwko A. K. postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 836/14. W toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego zajęto wynagrodzenie za pracę dłużnika, a nadto nastąpiło zajęcie ruchomości w postaci samochodu osobowego marki M. (...) i rachunków bankowych A. K..

W piśmie z dnia 14 lipca 2014 roku pełnomocnik A. K. zwrócił się do komornika prowadzącego postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 836/14, o uchylenie zajęcia ruchomości. W piśmie z dnia 15 lipca 2014 roku pełnomocnik A. K. wniósł do (...) S.A. w W. o cofnięcie wniosku o prowadzenie postępowania egzekucyjnego z przysługującego dłużnikowi udziału 1/2 części w samochodzie osobowym marki M. (...), o nr rej. (...).

Postanowieniami z dnia 9 kwietnia 2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi J. K., umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone w sprawie Km 836/14 z ruchomości i wynagrodzenia za pracę dłużnika.

W pismach z dnia 9 października 2014 roku i 26 stycznia 2015 roku A. K. wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego w całości z uwagi na utratę wykonalności tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 14 kwietnia 2014 roku.

W piśmie z dnia 10 listopada 2014 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi J. K. wezwał pełnomocnika wierzyciela do zwrotu kwoty 1.178,60 zł omyłkowo przekazanej przez niego w dniu 15 października 2014 roku. W piśmie z dnia 9 kwietnia 2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi J. K. ponownie wystąpił do pełnomocnika wierzyciela o zwrot nienależnego świadczenia w postaci kwoty 1.178,60 zł przekazanych wierzycielowi przez pracodawcę dłużnika. W dniu 26 listopada 2014 roku pozwana zwróciła na rzecz Komornika Sądowego J. K. kwotę 1.178,60 zł.

Postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi J. K., umorzył na podstawie art. 825 pkt 2 k.p.c. postępowanie egzekucyjne w całości, prowadzone w sprawie Km 836/14.

Ostatecznie w trakcie trwania postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 836/14, wyegzekwowano od A. K. i przekazano wierzycielowi kwotę 3.542,10 złotych.

Wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu przez A. K., Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi. Ostatecznie prawomocnym wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2016 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt II C 137/15 Sąd Rejonowy dla Łodzi –Widzewa w Łodzi zasądził od A. K. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 6.996,70 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 25 października 2013 roku do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że od dnia 1 stycznia 2016 roku z odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia zapłaty, w pozostałej części Sąd oddalił powództwo oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 463,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zasądzona od A. K. kwota 6.996,70 zł jest wynikiem uwzględnienia roszczenia odszkodowawczego Towarzystwa (...) obejmującego odszkodowanie z tytułu uszkodzenia samochodu marki M. (...) (w kwocie nieprzekraczającej jednak 5.483,80 zł) oraz kosztów wynajęcia przez J. M. samochodu zastępczego (tj. kwoty 1.512,90 zł). Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi powołanym orzeczeniem oddalił natomiast żądanie ubezpieczyciela co do kwoty 3.822,26 zł uznając, iż A. K. wykazał w toku prowadzonego postępowania dowodowe zawyżone koszty naprawy pojazdu poszkodowanej, a w konsekwencji bezzasadną wypłatę zawyżonego odszkodowania. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, w sprawie o sygnaturze akt II C 137/15 nie brał natomiast przy orzekaniu pod uwagę faktu wyegzekwowania od A. K. przez wierzyciela kwoty 3.542,10 zł.

W dniu 20 czerwca 2016 roku dłużnik A. K. uiszczył na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 5.779,03 zł sądząc, iż kwota ta (wraz z kwotą wyegzekwowaną od niego w toku pierwszej prowadzonej egzekucji w wysokości 3.542,10 zł) będzie czyniła zadość wszelkim roszczeniom ubezpieczyciela stwierdzonym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 27 kwietnia 2016 r. Jednocześnie, celem zagwarantowania sobie tego, że Ubezpieczyciel już nie będzie rościł sobie pretensji wobec pozostałej stwierdzonej wyrokiem kwoty 3.542,10 zł, w piśmie z dnia 20 czerwca 2016 roku pełnomocnik A. K. złożył wierzycielowi oświadczenie o potrąceniu, na podstawie art. 498 § 1 i 2 k.c., pozostałej wierzytelności wobec (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. we wskazanej wyżej kwocie 3.542,10 zł z wierzytelnością przysługującą wobec dłużnika w wysokości na dzień potrącenia wraz z odsetkami z tytułu opóźnienia i kosztami procesu w kwocie 9.321,13 zł.

Należność pozwanej określona wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 27 kwietnia 2016 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II C 137/15 wynosiła na dzień 20 czerwca 2016 roku kwotę 9.321,13 zł, w tym 6.996,70 zł tytułem należności głównej, kwotę 463,50 zł tytułem kosztów procesu i kwotę 1.860,93 zł tytułem odsetek ustawowych.

W piśmie z dnia 6 lipca 2016 roku pełnomocnik wierzyciela zakwestionował skuteczność złożonego przez powoda oświadczenia o potrąceniu.

Pismem z dnia 15 lipca 2016 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy D. R. o wszczęcie i prowadzenie egzekucji w stosunku do A. K. w oparciu o prawomocny wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 27 kwietnia 2016 r. zaopatrzonej w klauzulę wykonalności. W treści wniosku ubezpieczyciel wskazał jedynie, iż dłużnik A. K. wpłacił na jego rzecz w dniu 20 czerwca 2016 r. kwotę 5.779,03 zł i z uwagi na powyższe wnosi o zaliczenie tej wpłaty na poczet najbardziej odległych odsetek. We wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego ubezpieczyciel nie odniósł się natomiast do faktu wcześniejszego prowadzenia przeciwko A. K. egzekucji, w toku której wyegzekwowana została i przekazana wierzycielowi kwota 3.542,10 zł.

Zawiadomieniem z dnia 28 lipca Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy D. R. wszczął postępowanie egzekucyjne wobec A. K. w sprawie Km 161/16, dokonując jednocześnie zajęcia wierzytelności pieniężnej dłużnika wynikającej z posiadania rachunku bankowego. W dniu 16 sierpnia 2016 roku Bank (...) S.A. dokonał przelewu na rachunek Komornika Sądowego kwoty 4.571,87 zł.

Postanowieniem z dnia 17 sierpnia 2016 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy D. R. ustalił niezbędny do celowego przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego koszt na kwotę 823,13 zł i w całości obciążył nim dłużnika.

Na wyegzekwowaną od A. K. kwotę 4.571,87 zł w toku egzekucji sądowej prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy D. R. składa się kwota roszczenia głównego w wysokości 3.665,61 zł i koszty postępowania egzekucyjnego w łącznej kwocie 906,26 zł.

W piśmie z dnia 7 września 2016 roku, doręczonym w dniu 12 września 2016 roku, pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do zwrotu, w terminie 7 dni, całej niezasadnie wyegzekwowanej przez komornika kwoty w wysokości 4.571,87 zł, z uwagi na spełnienie w całości świadczenia przed wydaniem tytułu wykonawczego.

Z dniem 1 grudnia 2015 roku nastąpiła zmiana firmy (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazał, że powództwo, jako usprawiedliwione podlega uwzględnieniu w całości.

Sąd Rejonowy wskazał, że w niniejszym postępowaniu powód domagał się zasądzenia kwoty 4.571,87 zł tytułem zwrotu sumy wyegzekwowanej od powoda na rzecz pozwanego przez komornika w toku drugiej z prowadzonych egzekucji. Powód wykazał, że Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy D. R. wszczęła postępowanie egzekucyjne wobec A. K. w sprawie Km 161/16, dokonując jednocześnie zajęcia wierzytelności pieniężnej dłużnika wynikającej z posiadania rachunku bankowego i wyegzekwowała od dłużnika kwotę 4.571,87 zł. Podstawę zajęcia stanowił tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 27 kwietnia 2016 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II C 137/15 i zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Nie było sporu pomiędzy stronami, iż jeszcze przed wystąpieniem przez wierzyciela z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, w dniu 20 czerwca 2016 roku powód dobrowolnie wpłacił na rzecz pozwanej kwotę 5.779,03 zł. Powód jednocześnie dokonał zaliczenia na poczet długu kwoty 3.542,10 zł, spełnionej przez niego do rąk komornika egzekwującego zobowiązanie pozwanego w sprawie Km 836/14, prowadzonej z wniosku (...) S.A. w W..

Natomiast działanie pozwanej, z którym wiąże się powstanie szkody po stronie powoda, polegało na kontynuowaniu egzekucji na podstawie nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w dniu 14 kwietnia 2014 roku przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie pod sygn. akt VI NC-e 208084/14, pomimo, iż klauzula wykonalności z dniem 19 września 2014 roku została uchylona, zaś na skutek wniesienia przez powoda sprzeciwu, nakaz zapłaty stracił

moc. W okolicznościach niniejszej sprawy, pomimo wniosków powoda z dnia 9 października 2014 roku i 26 stycznia 2015 roku o umorzenie postępowania egzekucyjnego z uwagi na utratę wykonalności tytułu wykonawczego, na skutek bierności wierzyciela – pozwanej, doszło do wyegzekwowania od powoda kwoty 3.542,10 zł.

Nie budziło wątpliwości, że kwota ta rzeczywiście w całości została przekazana przez komornika egzekwującego wierzytelność, na rzecz pozwanej. Wniosek taki wypływa z treści postanowienia z dnia 14 sierpnia 2015 roku wydanego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi J. K., w którym w sposób nie budzący wątpliwości wskazano, iż w trakcie trwania postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 836/14, wyegzekwowano od A. K. i przekazano wierzycielowi kwotę 3.542,10 zł. Natomiast fakt przeciwny, jakoby pozwana otrzymała z tego tytułu jedynie 63,84 zł stanowiącą należność główną nie został przez pozwaną w żaden sposób udowodniony, a to na niej spoczywał w rzeczony kwestii onus probandi. Podkreślić należy, iż nie jest rzeczą Sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Jeśli zatem strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, że dany fakt nie został wykazany (udowodniony). Podkreślić należy, iż w przedmiotowym postępowaniu strona pozwana reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien był być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Odnosząc się do zasadności postępowania egzekucyjnego kontynuowanego przez pozwaną pomimo uchylenia klauzuli wykonalności, należy wskazać, iż w judykaturze dominuje pogląd, który podziela również Sąd Rejonowy, że za szkodę wyrządzoną wykonaniem nieprawomocnego nakazu zapłaty zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, następnie uchylonego, wierzyciel nie ponosi odpowiedzialności na podstawie art. 415 k.c., chyba że złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji i jego popieranie było zachowaniem zawinionym. Wykonywania orzeczenia - prawomocnego, a nawet nieprawomocnego, ale natychmiast wykonalnego - nie można kwalifikować jako działania bezprawnego; wierzyciel, korzystając z przyznanej przepisami prawa możliwości wszczęcia egzekucji świadczenia zasądzonego na podstawie wspomnianych orzeczeń, działa w granicach prawa. Wszczęcie i popieranie przez wierzyciela egzekucji przeciwko dłużnikowi na podstawie tytułu wykonawczego w postaci zarówno prawomocnego, jak i nieprawomocnego, lecz natychmiast wykonalnego orzeczenia nie może więc być uznane za czyn niedozwolony uzasadniający odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie art. 415 k.c. Nie można jednak wykluczyć, że działanie wierzyciela polegające na spowodowaniu wszczęcia egzekucji na podstawie orzeczenia sądu (nakazu zapłaty) nieprawomocnego natychmiast wykonalnego, będzie zachowaniem zawinionym.

Zwrócił dalej uwagę Sąd Rejonowy, iż w okolicznościach niniejszej sprawy wierzyciel, pomimo uchylenia przez Sąd postanowienia z dnia 17 czerwca 2014 roku o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 14 kwietnia 2014 roku, bez jakiegokolwiek racjonalnego wytłumaczenia nie podejmował żadnych działań w stosunku do postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 836/14, które zainicjował swoim wnioskiem. Bierność strony pozwanej skutkowałą kontynuowaniem postępowania egzekucyjnego przez komornika egzekwującego świadczenie przez 11 miesięcy od utraty przez tytuł wykonawczy klauzuli wykonalności. W tych okolicznościach, wobec uchylenia klauzuli wykonalności nakazu zapłaty z dnia 14 kwietnia 2014 roku, pozwana winna była przedsięwziąć konkretne czynności by uniknąć konieczności zwrotu egzekwowanych kwot, czego zaniechała. Następnie, pomimo spełnienia przez dłużnika części świadczenia, zdecydowała się na ponowne wszczęcie egzekucji co do całej kwoty wierzytelności. Działała więc w sposób zawiniony (tzn. wiedząc, że dochodzona wierzytelność faktycznie jej nie przysługuje). Skoro na dzień 20 czerwca 2016 roku należność pozwanej określona ostatecznie wyrokiem Sądu Rejonowego w dla Ł. w Ł. z dnia 27 kwietnia 2016 roku (II C 137/15) wynosiła 9.321,13 zł, czego strona pozwana nie kwestionowała, tym samym spełnienie świadczenia dobrowolnie przez powoda w kwocie 5.779,03 zł oraz wyegzekwowanie w sprawie Km 836/14 kwoty 3.542,10 zł spowodowało całkowite zaspokojenie wierzyciela. Pozwana zdawała sobie sprawę, iż zasądzenie przez Sąd w sprawie II C 137/15 kwoty 6.996,70 zł i oddalenie jej roszczenia w pozostałej części, nie było spowodowane wyegzekwowaniem od powoda kwoty 3.542,10 zł, lecz uwzględnieniem roszczenia odszkodowawczego w mniejszej części niż dochodzonej pozwem, wniosek ten został bowiem przez Sąd wyraźnie wskazany w uzasadnieniu do

tego orzeczenia. Nie można więc uznać, iż w tej sytuacji, wszczęcie kolejnego postępowania egzekucyjnego przez pozwaną było działaniem podjętym w dobrej wierze, mimo, iż miało miejsce na podstawie tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Zatem działanie pozwanej wykraczało poza porządek prawny, przy czym jej wina nie polegała jedynie na woli wyrządzenia szkody (gdyż legalne wszczęcie egzekucji także będzie związane z takim zamiarem), lecz na świadomości braku podstaw materialnoprawnych do dochodzenia spełnienia świadczenia. Pozwana miała więc świadomość zarówno tego, że swym działaniem wyrządzi szkodę, jak i tego, że nie ma podstaw do takiego działania.

W ocenie Sądu Rejonowego nie ulega wątpliwości, że powód doznał szkody na skutek celowego działania pozwanej. Złożenie bowiem wniosku o wszczęcie egzekucji i jego popieranie, w opisanych okolicznościach należy uznać za zachowanie zawinione. Pozwana mogła bowiem przewidywać, z uwagi na wiedzę o spełnieniu przez powoda całości wierzytelności, że jej działanie może doprowadzić ostatecznie do szkody w majątku powoda. Jest to ocena tym bardziej uzasadniona w kontekście przyznania przez pozwaną, iż miała świadomość wyegzekwowania od powoda 3.542,10 zł.

W tych okolicznościach, ponowne wszczęcie i prowadzenie przez pozwaną postępowania egzekucyjnego, pomimo spełnienia świadczenia przez powoda, prowadzi do wniosku, iż A. K. przeciwko któremu skierowano egzekucję, w chwili złożenia wniosku, nie był w istocie dłużnikiem. Tym samym strona pozwana także występując z wnioskiem z dnia 15 lipca 2016 roku, działała bezprawnie, naruszając nie tylko dobra, ale prawa i prawnie chronione interesy powoda. Spełnione zostały zatem przesłanki odpowiedzialności pozwanej na podstawie art. 415 k.c. Stosownie do treści tego przepisu, określającego zasady odpowiedzialności deliktowej, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, że pozwana dopuściła się czynu niedozwolonego, który uzasadniał jej odpowiedzialność za naprawienie szkody na podstawie powyższego przepisu.

O odpowiedzialności pozwanej decydował nie brak formalnoprawnych podstaw egzekucji (z uwagi na istnienie tytułu wykonawczego), a jedynie wola pozwanej wyegzekwowania roszczenia mimo jego faktycznego nieistnienia. Powtórne prowadzenie przez wierzyciela egzekucji pozbawione było więc kompetencji do działania, wynikającej z przepisów ustawy i wiążących reguł postępowania. Zatem żądanie powoda zapłaty przez pozwaną wyegzekwowanej od niego kwoty 4.571,87 zł było w pełni zasadne.

Szkoda w postaci uszczerbku w majątku powoda, powstała na skutek działania pozwanej, obejmuje wyegzekwowaną od powoda kwotę roszczenia głównego w wysokości 3.665,61 zł i koszty postępowania egzekucyjnego w łącznej kwocie 906,26 zł. Tym samym pozwana dopuszczając się czynu niedozwolonego, zobowiązana była zwrócić wszystkie straty, poniesione przez powoda wskutek zaistnienia szkody, stanowiące normalne następstwo działania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 1 i 2 k.c.)

Sąd Rejonowy orzekł o odsetkach ustawowych na podstawie art. 481 k.c. Stosownie do treści tego przepisu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotnym, zatem jest ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Sąd Rejonowy zasądził odsetki od żądanej kwoty, zgodnie z żądaniem pozwu, przyjmując, iż wobec doręczenia pozwanej w dniu 12 września 2016 roku wezwania do zapłaty w terminie 7 dni od jego otrzymania, pozwana popadła w opóźnienie z dniem 20 września 2016 roku.

Wobec uwzględnienia powództwa w całości, Sąd Rejonowy o kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pozwany.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

1) naruszenie prawa materialnego art. 6 k.c. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie na skutek błędnego przyjęcia, iż to pozwana, a nie powód winna wykazać wysokość wyegzekwowanych od powoda na rzecz pozwanej kwot, podczas gdy to powód powoływał się na potrącenie i to on powinien wykazać, że zostało ono skutecznie dokonane, zwłaszcza, iż pozwana kwestionowała potrącenie jeszcze na etapie przed sądowym;

2) naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 227 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności, dokonanie jej z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów i zasad logicznego rozumowania, niedokonanie wszechstronnego rozważenia sprawy i błędne przyjęcie, że pozwana nie wykazała, że otrzymała od powoda mniejszą kwotę niż twierdził powód, a zatem rzekomo dokonane przez powoda potrącenie nie było skuteczne, podczas gdy pozwana przedłożyła na tę okoliczność stosowne dowody z dokumentów znajdujących się w aktach postępowań komorniczych oraz zgłosiła wnioski dowodowe (o zwrócenie się do Komorników sądowych o nadesłanie akt postępowań egzekucyjnych oraz informacji o kwotach przekazanych na rzecz wierzyciela, jego pełnomocnika oraz kwotach zwróconych przez wierzyciela oraz jego pełnomocnika, jak również sposobie księgowania tychże kwot);

3) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w aktach sprawy materiału dowodowego i sprzeczność ustaleń Sądu I instancji z zebraniem w przedmiotowej sprawie materiałem dowodowym, a w efekcie przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie jako udowodnionej, pomimo braku udowodnienia okoliczności, że powód skutecznie dokonał potrącenia kwoty i w konsekwencji pozwana nie mogła wyegzekwować kwoty 4.571,87 zł;

4) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że powód wykazał przedłożonymi dowodami skuteczne dokonanie potrącenia oraz poniesienie szkody wskutek egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego D. R.;

5) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 217 § 2 i 3 k.p.c. i art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego pozwanej o zwrócenie się przez Sąd do:

a) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi J. K. o nadesłanie akt postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt: KM 836/14 oraz informacji o kwotach przekazanych na rzecz wierzyciela, jego pełnomocnika oraz kwotach zwróconych przez wierzyciela oraz jego pełnomocnika, jak również sposobie księgowania tychże kwot;

b) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy D. R. o nadesłanie akt postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt: KM 161/16 oraz informacji o kwotach przekazanych na rzecz wierzyciela, jego pełnomocnika oraz kwotach zwróconych przez wierzyciela oraz jego pełnomocnika, jak również sposobie księgowania tychże kwot;

a w konsekwencji nieprzeprowadzenie dowodów w sytuacji, gdy okoliczności sporne nie zostały dostatecznie wyjaśnione;

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżący wniósł o:

1) dopuszczenie i przeprowadzenie na podstawie art. 382 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. wniosków dowodowych :

a) o zwrócenie się przez sąd do:

- Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi J. K. o nadesłanie akt postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt: KM 836/14 oraz informacji o kwotach przekazanych na rzecz wierzyciela, jego pełnomocnika oraz kwotach zwróconych przez wierzyciela oraz jego pełnomocnika, jak również sposobie księgowania tychże kwot;

- Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy D. R. o nadesłanie akt postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt: KM 161/16 oraz informacji o kwotach przekazanych na rzecz wierzyciela, jego pełnomocnika oraz kwotach zwróconych przez wierzyciela oraz jego pełnomocnika, jak również sposobie księgowania tychże kwot;

b) z dokumentów potwierdzeń przelewów bankowych załączonych do apelacji;

2) zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości;

3) o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych za obydwie instancje;

4) ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania - przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że art. 378 § 1 k.p.c. nakłada na sąd odwoławczy obowiązek ponownego rozpoznania sprawy w granicach apelacji, co oznacza nakaz wzięcia pod uwagę wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków. Granice apelacji wyznaczają ramy, w których sąd odwoławczy powinien rozpoznać sprawę na skutek jej wniesienia, określają je sformułowane w apelacji zarzuty i wnioski, które implikują zakres zaskarżenia, a w konsekwencji kognicję sądu apelacyjnego (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2015 r., V CSK 677/14, nie publik.). Jednocześnie w świetle uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r. sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego, w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55).

Najpierw zatem należy rozpoznać zarzuty naruszenia prawa procesowego, gdyż jedynie w przypadku uznania, że postępowanie dowodowe nie było dotknięte wadami, można przyjąć, że prawidłowo został ustalony stan faktyczny w sprawie. Ponieważ zaś prawna kwalifikacja stanu faktycznego jest pochodną ustaleń, o prawidłowym zastosowaniu bądź niezastosowaniu prawa materialnego można mówić dopiero wówczas, gdy ustalenia stanowiące podstawę wydania zaskarżonego wyroku pozwalają na ocenę tej kwestii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2002 r. IV CKN 1532/00. Lex nr 78323). Prawidłowe zastosowanie prawa materialnego może mieć z kolei miejsce jedynie do niewadliwie poczynionych ustaleń faktycznych.

Odnosząc się do realiów przedmiotowej sprawy należy wskazać, że zarzuty apelacji pomimo sformułowania ich w sposób nawiązujący do szeregu różnych przepisów prawa procesowego sprowadzają się do kwestionowania przez skarżącego ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy oraz oceny rozkładu ciężaru dowodu, jaki Sąd ten ustalił (tych kwestii dotyczy również wskazany przez skarżącego w apelacji przepis prawa materialnego w postaci art. 6 k.c.). Zarzutów wychodzących poza sferę ustaleń faktycznych i postępowania dowodowego apelacja nie stawia.

Idąc dalej, w ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do uzupełniania materiału dowodowego sprawy na etapie postępowania apelacyjnego.

Stosownie bowiem do dyspozycji art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, musi się liczyć z tym, że sąd drugiej instancji jej wniosku dowodowego nie uwzględni (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2002 r., IV CKN 980/00, LEX nr 53922).

Występujący w art. 381 k.p.c. zwrot: "potrzeba powołania się na nowe fakty i dowody wynika później" nie może być przy tym pojmowany - jak zdaje się to zakładać strona apelująca - w ten sposób, że "potrzeba" ich powołania może wynikać jedynie z tego, iż rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji jest dla strony niekorzystne, gdyż takie pojmowanie art. 381 k.p.c. przekreślałoby jego sens i rację istnienia. (...) ta ma być następstwem zmienionych okoliczności sprawy, które są niezależne od zapadłego rozstrzygnięcia pochodzącego od sądu pierwszej instancji.

Załączony do apelacji dokument pochodzi z listopada 2014 roku, a więc z daty sprzed wytoczenia niniejszego powództwa. Nic nie stało więc na przeszkodzie by wniosek o przeprowadzenie dowodu z niego złożyć przed Sądem I instancji, gdyż pozwany dokumentem tym już wówczas niewątpliwie dysponował.

Odnosząc się do kwestii kompletności postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd Rejonowy wskazać nadto trzeba, że wbrew stanowisku skarżącego nie naruszył Sąd Rejonowy prawa procesowego, tj. art. 217 § 2 i 3 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego pozwanej o zwrócenie się przez Sąd do Komorników Sądowych o nadesłanie akt i informacji.

Po pierwsze należy wskazać, że skarżący myli się wskazując, że Sąd Rejonowy oddalił powyższy wniosek dowodowy. Tymczasem Sąd Rejonowy decyzji takiej nie podjął. Nie przeprowadził natomiast powyższego dowodu uznając, co wynika z treści uzasadnienia, że przeprowadzenie takiego dowodu jest zbędne w związku z tym, że dysponuje dokumentami z akt komorniczych złożonymi do akt sprawy przez strony.

Niezależnie od tego wskazać trzeba, że art. 217 k.p.c. składa się z dwóch części. Pierwsza, wyrażona w art. 217 § 1, określa zasadnicze ramy czasowe prezentacji materiału procesowego przez strony w toku postępowania. W świetle art. 217 § 1 zdarzeniem wykluczającym dalsze przytoczenia stron jest zamknięcie rozprawy. Druga część przepisu pozwala sądowi na pominięcie twierdzeń faktycznych i dowodów, które jakkolwiek zgłoszone przed zamknięciem rozprawy, to jednak zostały zaprezentowane zbyt późno z perspektywy spoczywającego na stronach ciężaru wspierania postępowania (art. 217 § 2 w zw. z art. 6 § 2) albo powoływane są jedynie dla zwłoki lub dotyczą okoliczności, które zostały już wyjaśnione (art. 217 § 3).

Jak zaś już wskazano wyżej nieprzeprowadzenie powyższych dowodów nie nastąpiło z żadnej z przyczyn wskazanych w treści art. 217 § 2 k.p.c., co czyni bezprzedmiotowym zarzut naruszenia tegoż przepisu.

Prawidłowo natomiast Sąd Rejonowy przyjął, że powyższe wnioski dowodowe są w tym znaczeniu nieistotne dla rozpoznania niniejszej sprawy, że ich realizacja nie była w stanie dostarczyć jakiegokolwiek innego materiału dowodowego poza tym, którym Sąd Rejonowy już dysponował. Należy bowiem przypomnieć, że w aktach sprawy znajdowały się niekwestionowane przez strony kserokopie dokumentów z akt komorniczych. Zasadnym więc było pominięcie powyższych wniosków dowodowych. Pomijając zaś twierdzenia strony sąd traktuje je tak, jakby nie zostały w ogóle zgłoszone, ale nie wydaje w tym zakresie żadnego postanowienia.

W dalszej kolejności należy wskazać, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał ustaleń stanu faktycznego znajdujących oparcie w zebranych materiale dowodowym, ocenionym bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów określonej przepisem art. 233 § 1 k.p.c.. Ocenę tę Sąd Okręgowy aprobuje i przyjmuje za własną.

Należy bowiem podnieść, że w ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje swoboda zastrzeżona przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Skuteczne kwestionowanie tej swobody może mieć miejsce tylko w szczególnych okolicznościach. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego. Okoliczności takie w niniejszej sprawie nie miały miejsca. Sąd Rejonowy w sposób obszerny, wyważony i przekonujący dokonał oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Ocena ta była swobodna i jako taka nie może być skutecznie zakwestionowana. Nie była ona natomiast w żadnej mierze dowolna. W tej sytuacji Sąd Okręgowy nie odnajduje sugerowanej przez skarżącą dowolności w ocenie zebranych w sprawie dowodów, ani też naruszenia przepisu art. 233 k.p.c.. Biorąc nadto pod uwagę, że zgodnie z utrwalonym i podzielanym przez Sąd Okręgowy, w składzie rozpoznającym sprawę, poglądem Sądu Najwyższego, skuteczne postawienie zarzutu naruszenia

zasad swobodnej oceny dowodów wymaga od strony odwołującej się do niego, aby wykazała, w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów, na czym polegała w odniesieniu do nich nieprawidłowość postępowania sądu w zakresie tej oceny i opartych na niej ustaleń. W szczególności dlaczego przeprowadzonej przez sąd oceny nie da się pogodzić z zasadami logicznego rozumowania i/lub regułami doświadczenia życiowego. Nie jest wystarczającym dla uznania tego zarzutu za trafny, aby strona przeciwstawiła ocenie i ustaleniom faktycznym sądu własnej wersji tychże. W takiej sytuacji bowiem polemika z nimi musiałaby zostać uznana za dowolną, nie uwzględniającą, że swobodna ocena dowodów przynależy do podstawowych elementów składających się na jurysdykcyjną kompetencję sądu. Wobec tego skuteczne podważenie oceny i ustaleń może nastąpić wyjątkowo, gdy nieprawidłowości w tym zakresie po stronie sądu niższej instancji mają rangę oczywistych, takich, które daje się potwierdzić w sposób nie budzący wątpliwości (porównaj - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., sygn. akt IV CKN 970/00, opublikowane w zbiorze orzecznictwa LEX nr 52753, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., sygn. akt II CKN 572/99, opublikowane w zbiorze orzecznictwa LEX nr 53136). Tego rodzaju zasadniczych nieprawidłowości Sąd Rejonowy, w rozważanym zakresie, nie dopuścił się, co wyklucza uznanie tego zarzutu za usprawiedliwiony.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 listopada 2002 roku w sprawie V CKN 1408/00 uznał, że sąd nie przekracza granic swobodnej oceny dowodów, jeżeli przy odmiennych twierdzeniach stron odnośnie przebiegu zdarzeń daje wiarę twierdzeniom jednej strony i w sposób logiczny oraz przekonujący to uzasadnia. Taka sytuacja zachodzi w przedmiotowej sprawie. Sąd Rejonowy uznał za wiarygodną wersję wydarzeń prezentowaną przez stronę powodową, w sposób prawidłowy analizując całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego i w sposób logiczny dokonując jego oceny, co doprowadziło go do konkluzji, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala przyjąć roszczenie powoda za udowodnione.

Zarzuty apelacji w tym zakresie sprowadzające się do podnoszenia przez skarżącego tego, że Sąd Rejonowy winien dać wiarę wersji wydarzeń prezentowanych przez niego, a nie wersji prezentowanej przez powoda, nie czynią zaś zadość wskazanym wyżej wymogom skutecznego postawienia zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c..

Sąd Okręgowy prawidłowo rozłożył ciężar dowodu (art. 6 k.c.). Istotnie to po stronie powodowej leżał obowiązek wykazania zaistnienia wszystkich okoliczności, które uzasadniały odpowiedzialność pozwanego zakładu ubezpieczeń, w tym również w realiach niniejszej sprawy wykazanie wysokości wyegzekwowanych od powoda na rzecz pozwanej kwot.

Rzecz jednak w tym, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy uznał, że obowiązkowi temu powód sprostał, gdyż okoliczność ta została udowodniona dokumentami z akt postępowań komorniczych, w szczególności postanowieniem o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wydanym przez Komornika J. K.. Jeżeli zaś strona pozwana stała na stanowisku, że postanowienie to nie odzwierciedla rzeczywistego stanu zaistniałego w toku postępowania egzekucyjnego to oczywistym jest, że podważenie wiarygodności tegoż dokumentu obciążało stronę pozwana, któremu to obowiązkowi strona pozwana nie sprostała.

Natomiast kwestionowanie prawidłowości uznania przez sąd, że przeprowadzone dowody są wystarczające do przyjęcia za udowodnione okoliczności, których ciężar udowodnienia spoczywał na jednej ze stron, może nastąpić w drodze zarzutu naruszenia odpowiednich przepisów prawa procesowego, nie zaś art. 6 k.c.

Niezasadny jest również zarzut naruszenie prawa procesowego w postaci art. 328 § 2 k.p.c..

Zgodnie z tym przepisem uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie wyżej wskazane elementy. Wbrew zastrzeżeniom apelacji Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie szczegółowo wyjaśnił z jakich powodów i w oparciu o jakie dowody wyprowadził wnioski, które przesądziły o rozstrzygnięciu. Pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia umożliwiają odtworzenie

rozumowania Sądu pierwszej instancji, które znalazło wyraz w jego sentencji i pozwalają na dokonanie kontroli instancyjnej przez sąd odwoławczy.

Należy również przypomnieć, że z

arzuty naruszenia przepisów postępowania, których skutkiem nie jest nieważność postępowania, wtedy mogą być skutecznie podniesione, gdy strona skarżąca wykaże, że zarzucane uchybienie miało wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy w pełni podziela przy tym stanowisko, że skoro uzasadnienie wyroku, mające wyjaśnić przyczyny, dla których orzeczenie zostało wydane, jest sporządzane już po wydaniu wyroku, to wynik sprawy nie może zależeć od tego, jak zostało ono napisane i czy zawiera wszystkie wymagane elementy. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych przypadkach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu I instancji całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia (porównaj między innymi wyroki Sądu Najwyższego z: 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00, OSNP 2003, nr 7, poz. 182; 5 września 2001 r., I PKN 615/00, OSNP nr 15, poz. 352; 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05; 24 sierpnia 2009 r., I PK 32/09; 16 października 2009 r., I UK 129/09; 8 czerwca 2010 r., I PK 29/10). W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja jednak z całą pewnością nie zachodzi.

Odnośnie do zarzutu obrazy art. 227 k.p.c., zauważyć przede wszystkim trzeba, że przepis ten określa jedynie, co może być przedmiotem dowodu. Nie może zostać zatem naruszony poprzez oddalenie jakiegokolwiek wniosku dowodowego, czy jak zdaje się artykułować skarżący w apelacji odmienną od oczekiwanej przez stronę procesową ocenę wiarygodności i znaczenia określonego dowodu.

Przechodząc do oceny kolejnych zarzutów apelacji wskazać trzeba, że niezasadnym jest zarzut naruszenia art. 232 k.p.c.. Przepis ten wskazuje, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Zdanie pierwsze powyższego przepisu określa obowiązki stron procesowych i nie odnosi się do działań Sądu. Tym samym w tej części przepis ten nie może zostać naruszony przez Sąd. Naruszenie tegoż przepisu przez Sąd może polegać jedynie na nieuzasadnionym nieprzeprowadzeniu dowodu z urzędu, tego zaś skarżący nie zarzuca.

Na nieporozumieniu polega zarzut nawiązujący do treści art. 6 k.c.. Naruszenie normy zakodowanej w treści tego przepisu nie może być wynikiem przyjęcia, że strona, na której spoczywał ciężar dowodu, nie udowodniła określonych okoliczności. Przepis ten musi być rozpatrywany łącznie z przepisem art. 232 zd. 1 k.p.c.. Przepisy te mają na względzie rozkład ciężaru dowodu, wskazując na osobę, na której spoczywa ciężar dowodu (art. 232 k.p.c.) i osobę, która ponosi ujemne konsekwencje tego, że fakt istotny dla rozstrzygnięcia sprawy nie został wykazany (art. 6 k.c.). Naruszenie tych przepisów może polegać wyłącznie na przypisaniu tych konsekwencji niewłaściwej stronie sporu. Tymczasem Sądowi Rejonowemu działania takiego przypisać nie sposób.

Zupełnie niezrozumiałym a przy tym niesprecyzowanym w uzasadnieniu apelacji jest zarzut naruszenia przepisu art. 278 k.p.c.. Przepis ten określa okoliczności w których Sąd przeprowadzić może dowód z opinii biegłego oraz sposób przeprowadzania takiego dowodu. Nie sposób zrozumieć w czym Sąd Rejonowy miałby przepis ten naruszyć nierealizując wniosku pozwanego o zwrócenie się do Komorników Sądowych o nadesłanie akt postępowania przez nich prowadzonych oraz informacji dotyczących tych postępowania.

Z tych wszystkich powodów apelacja podlegała oddaleniu, z mocy art. 385 k.p.c..

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł z mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c., obciążając nimi stronę pozwaną, jako przegrywającą.

Zasądzona z tego tytułu kwota stanowi kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, wysokość których to kosztów ustalono na podstawie przepisów § 5 pkt 3 oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U.2015.1800);

Biorąc pod uwagę stopień zawłości sprawy oraz nakład pracy pełnomocnika powoda i jego wkład pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności fakt, iż postępowanie apelacyjne zakończyło się na pierwszym terminie rozprawy, zaś w jego toku nie było prowadzone postępowanie dowodowe, brak było podstaw do ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości innej niż minimalna, przewidziana przepisami wyżej wskazanego rozporządzenia.